

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci navrhovatelky: **RUTERRA s.r.o.**, se sídlem Čimická 866/150a, Praha 8, zastoupena JUDr. Emilem Fleglem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 2, Praha 10, proti odpůrci: **město Mnichovice**, se sídlem Masarykovo náměstí 83, Mnichovice, zastoupen JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103, Tábor, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Mnichovice, schváleného usnesením zastupitelstva města Mnichovice dne 24. 9. 2018, č. 18-07-003, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020, č. j. 54 A 80/2019 – 110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Odpůrce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč k rukám jejího právního zástupce advokáta JUDr. Emila Flegela do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Právní předchůdce navrhovatelky, P. H. (dále jen „původní navrhovatel“), podal u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Mnichovice, č. j. 34215/2010-MURI/OUPRR/1177, schváleného usnesením Zastupitelstva města Mnichovice dne 24. 9. 2018, č. 18-07-003 (dále jen „napadený územní plán“). Brojil zejména proti části stanovící regulativy pro využití

pozemku p. č. st. X, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. X, pozemku p. č. st. X, jehož součástí je stavba garáže, pozemku p. č. st. X, jehož součástí je též stavba garáže, pozemku p. č. st. X, jehož součástí je stavba občanského vybavení, a dále pozemků p. č. st. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a p. č. 1440/9, vše v katastrálním území B. u M., obec M. (dále jen „pozemky“).

[2] Konkrétně původní navrhovatel nesouhlasil se zařazením pozemků do funkční plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ s etapizací v I. etapě. Pozemky byly předchozím územním plánem zařazeny pod funkční využití S „sportovně rekreační areály“ bez etapizace. Na pozemky tak bylo možné umístit stavby pro rekreační a sportovní využití včetně rekreačního ubytování a stravování. Napadený územní plán však omezuje výstavbu do doby, než bude v obci využito přes 80 % plochy pro výstavbu, tedy na neurčitou dobu. Současně odpůrce přezkoumatelně nevysvětlil, z jakého důvodu pozemky do etapizace zařadil. Odpůrce tak zasáhl do jeho legitimního očekávání, porušil zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a omezil tak závažným způsobem jeho vlastnické právo. K těmto zásahům navíc došlo bez zákonného důvodu a navíc zjevně nepřiměřeně, jelikož napadený územní plán nesplňuje kritérium vhodnosti a nemůže tak dosáhnout stanoveného cíle. Dále namítal, že se odpůrce odmítl zabývat námitkou podjatosti pověřeného zastupitele JUDr. J. Z. s poukazem na skutečnost, že námitka podjatosti není institutem procesu pořizování územního plánu. Původní navrhovatel také zpochybnil odkaz na § 18 a § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jelikož odpůrce nedodržel základní úkoly územního plánování.

[3] Krajský soud nyní napadeným rozsudkem zrušil část územního plánu, která zařazuje funkční plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ do etapizace v I. etapě. Soud vyšel z toho, že územní plán nezkracuje vlastnické právo původního navrhovatele, jelikož podle judikatury Nejvyššího správního soudu je vlastník zkrácen v případě, že schválené funkční využití území neodpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jeho využívání. Původní územní plán se však od napadeného neliší způsobem, který by byl pro vlastníka pozemků nepříznivý. Krajský soud se dále zabýval nepřezkoumatelností napadeného územního plánu a shledal tuto námitku důvodnou. Z územního plánu není zřejmé, z jakého důvodu odpůrce zařadil pozemky do I. etapy, pokud jsou do ní zařazeny „významnější plochy pro bydlení s nároky na dopravní a technickou infrastrukturu města“. Dotčené pozemky ve vlastnictví původního navrhovatele jsou však součástí plochy S2 „sportoviště – U Kříže“, která je klasifikována jako plocha rekreace podle § 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nikoliv jako plocha pro bydlení ve smyslu § 4 téže vyhlášky. Krajský soud také přihlédl k tomu, že pozemky nejsou ani fakticky využívány jako plocha pro bydlení. Současně poukázal na skutečnost, že důvody pro zařazení pozemků do I. etapy nejsou zřejmé ani z odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Přihlédl přitom k tomu, že původní navrhovatel požadoval zařazení pozemků mezi plochy pro bydlení a odpůrce tuto námitku vypořádal s poukazem na nedostatečnou infrastrukturu a kapacitu školských zařízení. Z toho krajský soud dovodil, že pozemky měly být ponechány jako rekreační plocha, a není tedy logické, aby byly zařazeny do etapizace. Krajský soud také poukázal na to, že jiné obdobné pozemky do etapizace odpůrce nezařadil. Z tohoto důvodu krajský soud napadený územní plán zrušil v rozsahu, v němž zahrnuje funkční plochu S2 „sportoviště – U Kříže“ do I. fáze etapizace.

[4] Krajský soud naopak nepřisvědčil námitce porušení § 18 a § 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Původní navrhovatel spatřoval porušení těchto ustanovení v tom, že odpůrce nezařadil pozemky do plochy pro bydlení. Územní plán však uvádí, z jakých důvodů nebylo této žádosti o změnu vyhověno. Ty vyplývají především z existence jiných volných pozemků pro bydlení, nedostatečné infrastruktury a kapacity škol a také ze zájmu na zachování míst pro rekreaci a veřejné zeleně včetně tzv. zelených prstenců kolem obytných souborů. Krajský soud také odmítl tvrzení, že se odpůrce nezabýval námitkou podjatosti JUDr. Z.. Naopak, tuto námitku vypořádal odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách, ve kterém uvedl, že je vázán usnesením zastupitelstva ze dne 24. 11. 2014, jímž byl JUDr. Z. určen zastupitelem odpovědným za pořízení územního plánu a které mu nepřísluší zpochybňovat, a dále uvedl, že podjatost není institutem pořizování územního plánu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření navrhovatelky

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí odpůrce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody opírá o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Zaprvé namítá vadu řízení, kterou spatřuje ve skutečnosti, že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv s tím stěžovatel výslovně nesouhlasil. Stěžovatel tvrdí, že nebyly dány podmínky pro rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2008, sp. zn. II ÚS 1374/08. Zadruhé stěžovatel nesouhlasí s tvrzenou nepřezkoumatelností zařazení plochy S2 do etapizace. Stěžovatel je přesvědčen, že napadený územní plán obsahuje důvody, pro které byly pozemky do etapizace zařazeny. Opatření obecné povahy je třeba posuzovat v celku a ve vzájemné souvislosti všech jeho částí. Stěžovatel již v řízení před krajským soudem namítal, že původní navrhovatel podal dvě protichůdné námitky. Námitce nesouhlasu s umístěním občanské vybavenosti stěžovatel vyhověl, avšak požadavek na umožnění výstavby 10 rodinných domů a přestavby ubytovny na bytový dům zamítl. Původní navrhovatel tak nebrojil proti etapizaci samotné, ale naopak proti funkčnímu využití pozemků. Tomu také odpovídá vypořádání jeho námitky.

[7] Stěžovatel dále namítá, že v areálu, kde se nacházejí příslušné pozemky, jsou podle napadeného územního plánu ponechány plochy k zastavění až do výše 8 metrů k hlavní římse. Z toho plynou zvýšené nároky na zásobování vodou a také zvýšená produkce odpadních vod, na což není infrastruktura obce připravena. Napadený územní plán také podmíněně připouští trvalé bydlení, jestliže by se byty vztahovaly k provozu stavby (byty pro správce, zaměstnance), a to do 25 % hrubých podlažních ploch hlavního využití. Jelikož tedy v areálu mohou bydlet rodiny s dětmi, bude třeba navýšit kapacitu mateřské a základní školy a stejně tak školní jídelny. Stěžovatel také tvrdí, že v případě přeměny asfaltového hřiště na zasakovací plochu by v areálu zbyla další zastavitelná plocha, se kterou však infrastruktura nepočítá. Z těchto důvodů je plocha zařazena do I. etapy.

[8] Stěžovatel dále poukázal na to, že v rozporu s tvrzením krajského soudu, je do etapizace zařazena další plocha sportoviště (plocha 14a), a to z důvodu nízké kapacity čističky odpadních vod a vodovodu. Sportoviště sice není plochou primárně určenou pro bydlení, avšak nároky na spotřebu vody jsou taktéž vysoké a jeho případné rozšiřování by mohlo mít negativní vliv na celou soustavu. To však krajský soud v odůvodnění pominul.

Stěžovatel odkázal na rozsudek krajského soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 43 A 161/2018 – 104, ve kterém uvedl, že „pokládá za rozumné a odpovědné, pokud město omezuje rozvoj svého území takovým způsobem, aby dostatočoval stávající kapacitě veřejné infrastruktury, resp. aby ji zvládalo kontinuálně navyšovat.“ Stěžovatel současně poukazuje na další části odůvodnění napadeného územního plánu, ze kterých vyplývají důvody zařazení plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ do etapizace. Závěrem odkazuje na nálezný Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, podle něhož musí soud při zásahu do práva na samosprávu vážit význam tohoto práva na straně jedné a důvody, které svědčí takovému zásahu, na straně druhé. Soud musí přesvědčivě vyjádřit výsledek poměrování těchto protichůdných hodnot. Současně nesmí být požadavek soudu na odůvodnění námitek přemrštěný. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost zástupci původního navrhovatele. Z jeho vyjádření zjistil, že společnost RUTERRA s.r.o. je novým vlastníkem předmětných pozemků, což kasační soud ověřil i z katastru nemovitostí. Navrhovatelku proto považoval za procesního nástupce původního navrhovatele, P. H..

[10] Navrhovatelka ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že není vadou řízení, pokud krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného územního plánu z důvodu nepřezkoumatelnosti. Navrhovatelka nesouhlasí s tvrzením, že původní navrhovatel neprotestoval proti zařazení pozemků do etapizace. Skutečnost, že tuto námitku uplatnil, je patrná z vypořádání č. 88 v rozhodnutí o námitkách. Tvrzení, že pozemky je možné částečně zastavit, což zvyšuje požadavky na infrastrukturu, považuje navrhovatelka za účelové. Pozemky disponují dvěma studněmi a není tak zřejmé, jakým způsobem by se nároky na zásobování pitnou vodou zvýšily. Současně poukázala na smlouvu o dodávce vody uzavřenou mezi právními předchůdci navrhovatelky a odpůrcem, která je v rozporu s tvrzením odpůrce uplatněným v kasační stížnosti. Poukaz na plochu 14a je také účelový, neboť jde primárně o plochu pro bydlení s rozlohou 10 603 m² zařazenou do II. etapy. Charakter areálu, ve kterém se nacházejí pozemky, je stěžovatelem účelově zkreslen. Stěžovatel totiž při výpočtu zastavitelných ploch započítal všechny plochy, přestože ve skutečnosti napadený územní plán nepřipouští nové zastavěné nadzemní plochy, a to zejména kvůli vysokému koeficientu zeleně. Stěžovatel také cituje části napadeného územního plánu, které podle jeho tvrzení dokládají, že se přezkoumatelně vypořádal se zařazením pozemků do I. etapy. S tím však navrhovatelka nesouhlasí, neboť tyto výňatky jsou obecné a netýkají se přímo dotčených pozemků. Navrhovatelka v této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136 a ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, ze kterých vyplývá, že nedostatek důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy a že odůvodnění výroků opatření obecné povahy podléhá stejným požadavkům jako individuální správní akty. Současně odkázala na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, ze kterého vyplývá výjimečná povaha zásahů do vlastnického práva.

[11] Námitku nedostatečné infrastruktury areálu považuje navrhovatelka za nepodloženou. V areálu mohou bydlet rodiny s dětmi již dnes, neboť jedna z budov je v katastru zapsána jako rodinný dům, ve kterém může bydlet několik rodin. Naopak investor ve zpracované územní studii deklaroval záměr změny využití tohoto domu na objekt krátkodobého rekreačního ubytování, jehož navržená intenzita využití je nižší než nyní. Etapizace však takovému postupu brání. Závěrem navrhovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[13] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Z rozhodnutí krajského soudu je však zřejmé, jakými úvahami se řídil, když shledal územní plán v napadených částech nepřezkoumatelným. Krajský soud nemá povinnost vypořádat se s každým tvrzením účastníků řízení, pokud proti němu vystaví argumentaci, v jejímž světle takové tvrzení neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38). Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto je přezkoumatelný.

[14] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že postupoval překvapivě a zatížil napadený rozsudek procesní vadou, pokud přes výslovný nesouhlas stěžovatele rozhodl o věci bez jednání. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. V obecné rovině se krajský soud dopustí porušení § 51 odst. 1 s. ř. s., pokud rozhodne bez jednání i přes výslovný nesouhlas účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31). V řízeních o návrhu na zrušení opatření obecné povahy se však podle § 101b odst. 4 s. ř. s. užije přiměřeně § 76 téhož zákona. Krajský soud proto nepochybil, pokud rozhodoval bez jednání. Postupoval totiž v řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť shledal nepřezkoumatelnost napadených částí územního plánu. Takový postup výslovně předvídá i § 51 odst. 2 s. ř. s. Tato námitka je proto nedůvodná.

[15] Klíčovou otázkou v této věci je, zda krajský soud postupoval správně, když napadený územní plán zrušil pro nepřezkoumatelnost.

[16] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136, č. 1795/2009 Sb. NSS, je třeba v odůvodnění opatření obecné povahy uvést důvody výroku a také úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů. Nedostatek těchto důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy. Současně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, č. 2266/2011 Sb. NSS, dovodil, že na rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako u individuálních správních rozhodnutí. Z rozhodnutí o námitkách musí být zřejmé, z jakých důvodů je správní orgán považuje za liché, mylné či vyvrácené. Tyto nároky jsou kladeny také na odůvodnění opatření obecné povahy jako takové (viz rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136). Současně je rozhodnutí o námitkách třeba považovat za součást celého odůvodnění (viz výše uváděný rozsudek č. j. 1 Ao 5/2010 – 169). Z judikatury Ústavního soudu pak také vyplývá, že požadavky správních soudů na detailnost vypořádání námitek nesmí být přemrštěné a formalistické (nález ze dne 7. 5. 2013, č. j. III. ÚS 1669/11).

[17] Podle kapitoly E.10 odůvodnění napadeného územního plánu jsou do etapizace zařazeny „významnější plochy pro bydlení s nároky na dopravní a technickou infrastrukturu města.“ (I. etapa) a „větší celky převážně pro bydlení, s významnějším dopadem na infrastrukturu města, vzdálenější od centra Mnichovic“ (II. etapa). Současně jsou však bez etapizace ponechány „**plochy parků, zeleně, infrastruktury, občanského vybavení, plochy pro rekreaci** a další území drobného rozsahu (včetně ploch pro bydlení) doplňující stávající

zástavbu.“ (zvýraznění doplnil Nejvyšší správní soud). Dotčené pozemky ve vlastnictví navrhovatelky jsou však zařazeny jako plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ s přípustným využitím jako plocha rekreace podle § 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nikoliv jako plocha bydlení podle § 4 téže vyhlášky. Z výrokové části napadeného územního plánu je tedy zřejmé, že plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ není plochou pro bydlení a naopak v jejím případě odůvodnění etapizaci výslovně vylučuje. Odůvodnění současně ponechává bez etapizace plochy zeleně, přičemž krajský soud poukázal i na skutečnost, že u plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ je koeficient zeleně 0,9. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

[18] V rozhodnutí o námitkách podaných k II. opakovanému veřejnému projednání konanému dne 9. 5. 2018 stěžovatel k nesouhlasu původního navrhovatele s etapizací konstatoval, že etapizace je v ploše S2 „sportoviště – U Kříže“ ponechána z důvodu, že je možné na pozemcích do určité míry vybudovat občanskou vybavenost, včetně ubytování a doplňkového bydlení. Rozvoj v této lokalitě má být umožněn až po splnění podmínek etapizace pro zajištění dostatečné veřejné infrastruktury. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že tyto důvody jsou obecné a nemohou zhojit rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného územního plánu. Krajský soud také správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel odmítl zařadit pozemky navrhovatelky do ploch pro bydlení, a to z důvodu nedostatečné infrastruktury a kapacity školských zařízení. Je tak zřejmé, že stěžovatel nepředpokládal, že plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ bude sloužit bytovým účelům. Pokud těmito důvody stěžovatel odůvodnil ponechání pozemků v ploše S2 „sportoviště – U Kříže“, nedává smysl, aby totožnými skutečnostmi odůvodnil zařazení pozemků do I. etapy, která se vztahuje právě na plochy bydlení.

[19] Stěžovatel poukazuje na další části odůvodnění napadeného územního plánu, z nichž má být zřejmé, proč byly pozemky v ploše S2 zařazeny do etapizace. Kapitoly A.1., C.2. a C.5.1., z nichž stěžovatel dovozuje srozumitelnost zařazení dotčených pozemků do etapizace, se však k pozemkům navrhovatelky nevyjadřují. Z těchto částí je pouze seznatelné, z jakých důvodů stěžovatel považuje etapizaci za nutnou. Není z nich však zřejmé, proč je plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ jedinou rekreační plochou zařazenou do etapizace. V tomto ohledu stěžovatel poukázal na existenci plochy 14a, která je též funkčně zařazena jako sportoviště a napadený územní plán ji řadí do II. etapy. Nejvyšší správní soud však souhlasí s navrhovatelkou, že plocha 14a je z velké části plochou pro bydlení. K tomu je třeba dodat, že ani v tomto případě není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel přistoupil k zařazení části této plochy vymezené jako S „sportoviště“ do II. etapy. Konečně poukaz stěžovatele na možnost přeměny asfaltového hřiště (pozemek parc. č. 1437/7) na zasakovací plochu, čímž by vznikla možnost jeho výměru započíst do koeficientu zeleně a vytvořit tak předpoklady pro další výstavbu, je pouhou spekulací.

[20] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že „[e]tapizace přestavby zastavěných ploch nezkracuje vlastníka pozemků určených k přestavbě na jeho právech, a to za podmínky, že dosavadní stavby na těchto pozemcích je možné nadále využívat, udržovat je, popř. odstranit.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 – 17). Kasační soud tak obecně nepovažuje etapizaci jako takovou za problémovou. V daném případě se však ztotožnil se závěrem krajského soudu, že zahrnutí funkční plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ do I. fáze etapizace je nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění územního plánu není zřejmé, proč byla tato plocha do etapizace zařazena navzdory tomu, že se nejedná o plochu pro bydlení.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Navrhovatelka měla ve věci plný úspěch, a proto jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Navrhovatelka byla v řízení zastoupena advokátem, který učinil jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti, za který náleží odměna ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 14b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu]. Celkem tedy 3.400 Kč. Jelikož je zástupce navrhovatelky plátcem DPH, náleží k nákladům rovněž částka ve výši sazby DPH (21 %) vypočtená z odměny za zastupování a náhrad (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tedy 714 Kč. Celkem je stěžovatel povinen zaplatit navrhovatelce k rukám jejího advokáta částku ve výši 4.114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu